

Je osmý duben, třiašedesát.

Zástupy sejdou k elektrikám před šestou,
do továren kolem řeky na druhé břeh za prací,
jen pán se sajdkárou jede cestou necestou,
a pak na dvůr nemocniční svoji čízu obrací.

Sníh, padal sníh a je to dávno,
smích ve tvářích rodičů,
nikdo tenkrát netušil, co jsi vlastně zač.

Dlouhá chodba končí pokojem, kde paní spí, vyčerpaná malým chlapečkem,
co se právě narodil,
pán nese růže a těší se, jak půjde pít,
daj mu zítra v práci áčko, snad jako že jen marodil.

Sníh, padal sníh a je to dávno,
smích ve tvářích rodičů,
nikdo tenkrát netušil, co jsi vlastně zač.

Dítě, který kouká ještě šikmo ze dvou plín,
naděje jen zřídka splní rodičů naivních,
matku vraha Mrázka možná taky přepad splín, došlo jí, že rodič
dětí častokrát se mýlí v nich.

Sníh, padal sníh a je to dávno,
smích ve tvářích rodičů,
nikdo tenkrát netušil, co jsi vlastně zač.